

במדינה

דרכי חיים

גרוזיני, ולא פושטי

צייר מהגר מגרוזיה פועל, שהחברה הישראלית מפכה לרעה את בני ערתי. לכן ינפה להיבחר לכנסת.

בישראל, אם גרוזיני אינו פועל, לא כותבים עליו, אומר יעקב פיצ'חדה, צייר שהיגר מגרוזיה לפני 10 שנים. המתגורר בדירה קטנה וצנועה בייפו. הוא בן 38, נשוי ואב לשניים. אשתו עובדת בהחשבוי המרכזי, בהנהלת חשבוי נות. הסטודיו שלו נמצא במרפסת הבית. העמוס בציוריו.

פיצ'חדה הוא בן למישפחה עניפה ועשירה. מקובל מאוד בקרב הקהילה הגרוזית בארץ, וניחן ב"אומץ הלב הציבורי לדבר על בעיותיו ובעיות העדה: **אמר פיצ'חדה:**

אני, כמו 40 אלף גרוזים אחרים, עלינו לארץ מסיבות דתיות. אנו קבוצה נאמנה למדינה. אצלנו אין יורדים. כולם עובדים — וקשה.

כשבני מישפחתי הודיעו שאנו רוצים לעלות לארץ-ישראל, איבדתי את דיפלומת הציור שלי, שהייתה אמור לקבל כעבור כמה ימים. איבדתי מקום עבודה, כמורה לציור ולאומנות הציור, ובאתי לפה. כל המישפחה באה.

דמי. אני עובד כמורה בבית-ספר לאומנות בבתיים ומצייר בשמן, פסטל וגרפיקה. פה קיבלתי דיפלומה ותואר אקדמי. נושאי הציור שלי הם יודאיקה, יהדות בסיגנון של פרסקות ראליס-

צייר פיצ'חדה וציור אומץ לב ציבורי

טיות בצבעים מיוחדים, כמו ציורי תקופת הרנסאס באיטליה. סיגנון שני: יהודים מגרוזיה בתלבושות לאומיות יהודיות. מאז תקופת יציאת מצרים. אלה דמויות יהודיות אמיתיות. שאפשר לאפיין בעיניים גדולות, אף ישר ותלבושות מיוחדות. אני משתמש בצבעים מיוחדים — ירוק, כחול ואדום-חום. לדעתי, אלה הם הצבעים המקוריים של היהודים האמיתיים. **"רמברנדט ישראלי"**, אני מתנגד להציג בגלריות. אני רוצה שיוכרו אותי בהיסטוריה של הציור העולמי. ואינני רוצה ש"תמונות שלי יתגלגלו בכל מיני גלריות כמו בשוק. אני מציג מדי פעם בתצוגות מיוחדות, הרבה פעמים בתרומה למטרות צדקה. מגיל צעיר חנינן אותי אבי לעזור לאחד-ריים ואנו — כל בנייה-מישפחה — עושים זאת.

ברבית-המועצות זכיתי בכבוד

ובהערכה. הצגתי בתערוכות ממלכתיות בטיביליסי. זכיתי בפרס ש"אירגן העיתון הקומוניסטי הצעיר. שלושה ציורים שלי נמצאים במרסיאון של לוחמי ברית-המועצות במוסקבה. שבע שנים עבדתי בכנסיה ברוסיה כרסטורקר של פרסקות. ב. ארץ הצגתי בעשרות תערוכות. חלקן כתרומות. גם בגרמניה זכיתי בהכרה. רצו שאשפץ שם כנסיה. קראו לי רמברנט הישראלי. והנה, כאן לא מתייחסים אליי.

בשנים שאני נמצא פה, אני רואה איך מסתכלים עלינו. כולם חושבים שגרוזים הם פרימיטיביים. אנו לא יכולים לקרוא את העיתון גות היומית. כי אם משהו ממוצא גרוזי עומד למישפס כותבים בכרזת: הגרוזי אנס. רצה גנב. כי שאני מנסה לדבר על עיתונאית אמנות על הציורים שלי. אורמים לי שאלו היה לי עגיל באוזן, היו

מדברים אתי.

לא באנו לפה אך ורק כדי לזכות בוויילת ובולוו. באנו מאהבת ישראל. אנו רוצים להיות חלק ממשפחה ולא מאפשרים לנו. אחרי מה שכתוב בעיתון, למה שילדים יתחברו עם ילדים גרוזיים? אנו, בקהילה הגרוזית, מאוד מגובשים. יש לנו פגישות ואסיפות. גם מבחינה פוליטית אנחנו כוח. לא אחת הציעו לי שאני אעמוד בראש רשימה לכנסת, כדי להגן על הזכויות שלנו. אולי יום אחד אעשה זאת. כבאב לב. מה צריך יהודי מגרוזיה לעשות כדי שייכנו אותנו — לגנוב, לרצוח ול-היות גרוזקמן?

ידידיו של הומוסקסואל

"אני הומוסקסואל, אבל אני מסוכן לציבור!"

אני רוצה להצהיר, כי למרות שהשניים ביקשו זאת ממני פעמים רבות — נמנעתי מלקיים איתם יחסים. משני טעמים: ראשית מתוך זהירות, ושנית מכיוון שפשוט לא מצאו חן בעיניי. הסביר בעברית רהוטה צעיר גבה-קומה, הוא עמד מבוויש במיקצת לפני שופט-המעצרים יורם גלין, וביקש לשחררו בערובה. חוקר-המישפחה ביקש את מעצרו של הצעיר בחיפה, כי הדיח שני קטינים לשימוש כסמים וגם עשה בהם מעשים מגונים. **לדא עזרת עורך-הדף, הצייר החשוד להסביר לשופט בכנות נוגעת ללב את מצבו:**

אני רוצה להסביר, כי השניים הגיעו לביתי מרצונם החופשי. מייד כאשר באו, תחקרתי אותם בקשר לשלושה דברים. שאלתי אותם לגילם, והם אמרו כי הם בגורים, ומעל לגיל-16. מהתנהגותם נטיית להאמין להם, והם גם נראו מבוגרים. שאלתי אותם אם יש להם עבר פלילי, הם אמרו כי אין להם עבר פלילי. שאלתי אותם גם אם קיימו בעבר יחסים מיניים מסוג זה, והם אמרו שעשו זאת. לא קיימתי איתם יחסים מיניים. אים, מדובר רק באוננות הדדית. לאחר זמן, כאשר ביקוריהם בייתי היו תכופים, ניסיתי להבהיר להם כי איני מעוניין בהמשך היחסים. וכאשר ביום המעצר באו אליי הביתה, ביקשתי מהם שילכו. היום יש לי חבר בן 24. כל יחסי לצעירים היה יחס חברי. בי אשר לעצמי אני שכיר, עובד בי חברה בעמדת-מפתח. איני יודע כיצד אוכל להסביר למעבדיי את סיבת מעצרי, זה עלול לקפד את פרנסתי.

אני אכן הומוסקסואל. איני אשם בכך. הטבע עשה אותי כזה. כל רצוני, שגם בחברה המתנכרת שבה אני חי, אוכל לשמור על היעט שבנתי לי.

אני סרן בצבא, שרתתי בקבע שבע שנים, ועברתי במדינה שלוש מלחמות. תמיד הייתי ביחידות

מיקרי האונס נפסקו!

תה, והסירו בכוח את מיכנסיה ר' תחתונה. הקטין איים עליה ברצח, טובב אותה על ביטנה, ועשה בה מעשה-סדום.

אחרי שסיים הקטין את מעשהו, התנפל עליה אבריקישק, היכה אור' תה ועשה בה גם הוא מעשה-סדום. הם המשיכו בנסיעה ואיימו עליה, כי יפגעו בגופה אם תנסה להימלט.

לפתע הבחינה החיילת במכונית ובה אנשים שעמדה בפרדס. היא קפצה מהמכונית כשו האטה בטי-בוב וביקשה עזרה מהאנשים.

מיקרה אחר. אחרי שבועיים עצרה המישפחה את החשודים אבריקישק והקטין, תושבי-לוד, עקב מידע על גניבת הרכב שבו בוצע האונס. השניים היו חשודים בתחילה ביתר מיקרי האונס ש"אירעו באותה תקופה, אך לבסוף הגישה התובעת גורית שניט כתב-אישום נגדם רק על מיקרה האר-נס של החיילת.

בעת מעצרו, סיפר חוקר-המישפחה, השניים הודו באונס. אך סיגורו של אבריקישק, עורך-הדף ארי קדרי טען כי מרשו הוכה מכות קשות בעת מעצרו ואולץ להודות.

התובעת הגישה נגד השניים

רילו את איזור המרכז בחודשים אוקטובר ונובמבר 1982. שישה-שבעה מיקרים, שבוצעו באותה שיטה, העידו כי כנופיה מאורגנת אורבת לקורבנות ואונסת נערות ונשים צעירות באיזור ה"מרכז. שני גברים במכונית גנובה היו עוצרים ליד תחנת-אוטובוס ומציעים טרמפ לנערה בודדת, ש"חיקתה שם. הם היו מסיעים אותה מרחק קצר, נכנסים לפרדס או מקום שומם אחר ואונסים אותה באכזריות. בגלל מבטאם של ה"שניים, טענו הקורבנות כי לדעתם היו האנסים ערבים.

מפתח בראש. בחודש אוקטובר עמדה חיילת לבדה בתחנת אוטובוס. היא היתה ברוכה למו"שב בסביבות ירושלים. מכונית ובה שני גברים עצרה לידה. הם אמרו כי הם נוסעים לירושלים, והחיילת עלתה למכונית.

ליד מושב ידרמב"ם פנתה ה"מכונית לעבר פרדס. לפי כתב-האישום, החל הקטין שבין השניים מחבק את החיילת ומאיים עליה כי ירצח אותה אם תצעק. כאשר המשיכה להתנגד וניסתה לברוח, ביקש מחברו מפתח-ברגים ואיים עליה כי ינחיתו על ראשה. החיילת התחננה שיניחו לה, אך הקטין סטר לה על לחיה, משך בשערותיה

תובעת שנים עוקות בפרדס

עם מעצרו של שני צעירים הנאשמים בביצוע

אונס - נפסקו מקרי האונס שהמרידו את לוד ורמלה

כתב-אישום רק על מיקרה אונס החיילת, אך מאז מעצרו של ה"שניים נפסקו כליל מיקרי האונס של טרמפיסטיות באיזור רמלה ולוד.

וקרע את כתוריו חולצתה. כדי להשתיק אותה כיסה את פניה בחולצתה הקרועה. כאשר שכבה חסרת-אונים על ספסל-המי-כונית, החלו השניים מגפפים אר-

נערות, ובעיקר החיילות. באיזור לוד-רמלה יכולות לני"שום עזרה המישי"טרה את מוחמד אבריקישק ועוד קטין, נפסקו מיקרי האונס שה-

קרבות. ואיני רואה סיבה שאח"שב כמסוכן לציבור. הצעיר, דבריו הנרגשים של הצעיר.

מישפט סניגור הכיחות

עורך-הדף לודסקי ייצג בכית-המישפט את רוב הכיתות הקיצוניות.

כאשר הודיעה גילת, בתו של עורך-הדף צבי לודסקי, כי החליט טה ללמוד סיינולוגיה ואף נרשי מה לקורס כזה, התחלתל אביה. מנסיון של שנים בבית-המישפט נתקל כמעט בכל הכיתות המוזרות וייצג חלק גדול מהן. את בתו שלו לא רצה לראות מצטרפת אפילו לקורס לסינולוגיה.

רק לפני ימים ספורים הצליח לודסקי לסיים את המישפט הפלילי שהיה תלוי ועומד נגד אהרון לוי, המכונה "הנביא מבית-אל", (ראו עמוד 45). בעונש קל של קנס כספי ומאסר-על-תנאי, בשנה שעברה הצליח לודסקי לזכות את רינה שני, המכונה "ריין שיין", בכמה עבירות של החוקת סמים, ומה כ-15 שנים מייצג לודסקי את הקראים בישראל.

דרכי אדם

נחאה ושית עכשווית
זמרת צעירה מזחה
בשירה מפרי עיטה
כנגד הממשלה והחברה

דרכי המחאה הן שונות ומגוונות. בילהה יבנה, לילדת רחובות, מצ"אה כי השירה היא הדרך הטובה ביותר. בימים אלה היא יוצאת לסיבוב הופעות ברחבי ישראל, בי תוכנית ששמה אין כניסה לכלבים פרלמנטריים. בהופעה בת 80 דקות שרה בילהה, המלווה עצמה בגי"טה, שירי מתאה לעושים, אך — ובעיקר — שירים משלה. היא מזחה כנגד המילחמה היא אתרונה ובשיר על החתום היא אומרת: אנחנו, שדמנו נשפך ל"שווא / אנחנו פותחים את הפה עכשיו / הפה שדיבר וצחק ושר / עכשיו הוא שותק ומלא עפר. או כנגד הפער החברתי: יש הרבה מקומות ויש בתים / ששמה גדלים עם דלקת-פרקים / האמת עוזרת ואבא שיכור / והטולמות בפנים שחורים משחור / כשהבחת מגיעה לעשרה, די הרבה פעמים / השיכור מתבלבל כראו בין שתי הנשים / ואחרי-כך הדרך לזנות די קצרה / לא נעים לדבר ונשמע די נורא.

בילהה אינה מניחה שום חלק בחברה ללא הצלפה. בשיר על הגבר הישראלי ששמו דפוק וזרוק, היא מתארת את הישראלי המצוי: אתה תמיד מצלצל בשעות הקט"נות / ומצפה ממני לענות / אח"ר שכל האופציות נגמרו / ורק שלך עוד נשאר.

(המשך בעמוד 48)